

Ivan Cankar : MOJE ŽIVLJENJE

- 1.) Spomini iz mojega otroštva so že zbledeli, komajda se še spomnim česa. Za večino dogodkov, ki so se mi zgodili sta mi povedala starša ali pa sorodniki. Eden od teh dogodkov, je bil na primer da sem izgubila očala. Bila sem stara približno štiri leta, morda več ali pa tudi manj. Nosila sem roza očala, ker sem »škilila«. Nekega dne sem tekala po dvorišču in si pozabila sneti očala. Ko sem nato prišla do mame, očal na mojem nosu ni bilo več. In od tedaj teh očal nikoli nismo več našli. V vsem slabem, pa je bilo tudi dobro, saj očal tako ali tako nisem rabila več. Tu je bilo tudi več dogodkov, pa lepih spominov na primer počitnikovanje na Barbarigi in pa še mnoge druge prigode.
- 2.) Barve imajo na splošno v življenju velik pomen in simbolnost. Rdeča je definitivno ljubezen, črna nekaj mračnega, zelena narava, bela pa simbolizira nedolžnost. Prav tako so tudi v drugi Cankarjevi črtici barve simbolne in imajo nek pomen. Z njimi nam skuša lažje predstaviti svojo pot v šolo in njegove takratne občutke. Tako omenja, da je cesta bela, loke so zelene, omeni tudi rumeno lužo in brata, ki bi naj bil črn birič.
- 3.) To je bila šola, kjer so počeli neumnosti, se družili in delali po svoje. Zabavali so se, kopali in lovili kapeljne ter jih pekli na žerjavici. Ta šola je bila smo njihova in kot pravi »skrita neumnim očem.« V njej so se učili skupaj, iz dogodkov, ki so jih doživeli. Bila je šola, ki je bila vesela, zabavna in kjer je bilo vedno nekaj novega.
- 4.) Cankar je že dobro znal šteti in ko ga je učiteljica vprašala kolikor je 1 in 1, je mislil da se le ta norčuje iz njega. Zaradi tega ji tudi ni odgovoril. In nato je seveda bil kaznovan, saj je učiteljica domnevala da se Ivan iz nje norčuje, Cankarju pa se je to vprašanje zdelo smešno in butasto. Torej je bilo vse skupaj, lahko bi rekli en velik nesporazum in je si je Cankar kazen po eni strani zaslužil po drugi pa tudi ne.
- 5.) Ivan Cankar, že na začetku omeni, da so ženske zapeljive in hinavske. Prav takšna je bila njegova sestra Linda, ki ga je zapeljala naj vzame nekaj hrušk iz peharja in ga na koncu tudi izdala. Ko je mati to izvedela si je pokrila oči in zajokala. To je Cankarju leglo na srce in mu dalo misliti, zato bi verjetno bil bolj vesel če bi ga mati udarili saj bi čutil manjšo bolečino.

- 6.) Nič ni več tako, kot je bilo včasih. Tudi s pogovarjanjem je precej drugače. Sedaj se ljudje, še posebej mi mladi pogovarjamo preko interneta, messengerja in pa preko mobilnih telefonov. Starejši se še kdaj pa kdaj srečujejo in klepetajo ob kavi. Mi mladi, pa predvsem klepetamo v šoli, na rojstno dnevnih zabavah, ali pa prespimo pri prijateljih... Skratka, manj se srečujemo in pogovarjamo.
- 7.) » O Ivan, si res prepričan da to želiš? Pomisli na tvojo mati, očeta ter brate in sestre. Kako si želijo belega kruha in dobro veš kako potrebujete denar. Ali res želiš zapraviti, ta tvoj svetleč groš, za te cukraste in lepljive dateljne? Pomisli malo, kaj če jih ne boš maral in ti bodo nagnusni, bo šel groš v nič. Lahko pa ga daš vseeno svoji materi, da bo kupila nekaj kar res potrebujete. Hitro steci domov in daj groš materi, verjemi da ti ne bo žal!«
- 8.) Misli da je bistvo te črtice, Cankarjevo obžalovanje vsega kar je storil ko je bil ministrant, da mu je žal za norčije, ki jih je počel in je pri prvem obhajilu začutil da je nevreden hostije. Tisti dan je prvič pomislil kako se bo hitro končal njegovo življenje.
- 9.) Smrt na splošno je nekaj groznega. Vsak in vse umre in nič ni večno. Tudi Ivan Cankar, se je z njo srečal že dokaj zgodaj. Umrl mu je dedek. Z začetka se mu sploh ni zdelo to nič tako hudega oziroma trpečega, vendar ga je nato podoba mrtvega očeta preganjala v mislih. Drugič se je srečal z njo ko je videl, da je umrl sosedov otrok. Bil je prvi ki je to opazil in ko je to povedal sosedi ga je ta zalučala vstran. Tretjič se je srečal s smrtjo ko je umiral konj in hlapec je bil ob konju in ga božal. Takrat ga je smrt zares pretresla. Tudi jaz sem se s smrtjo že srečala. Umrl mi je boter, ki sem ga imela zelo rada. Takrat sem bila še majhna in tega pravzaprav čisto nisem razumela. A sem videla botro, ki je močno jokala in ni morala verjeti da se je to res zgodilo. Takrat mi je bilo res grozno in tudi mene je prevevala žalost.
- 10.)»**Odpravi se čimprej, tukaj te čaka popolnoma drugačno življenje.** Nič več skrbi, lahko boš živel svoje sanje. Postal boš gospod, ki se bo sprehajal po belih ulicah prečudovite Ljubljane. Nikoli ne boš več lačen, imel boš vse in ničesar ti ne bo manjkalo. Vsi te bodo občudovali in vsi bodo prijazni z tabo. Ne bo ti treba hoditi v šolo, imel pa boš polne koše denarja. Kaj čakaš? Vsi te že čakamo, pohiti. Ljubljana je najlepša pravljica, ki je bila napisa. Pridi brž!

- 11.) Šola se je precej spremenila. Učitelji so manj strogi, pa tudi učencev ne smejo več tepsti. Snov je dosti bolj obširna in pa zahtevna. Učenci v šoli dobijo malico, pa tudi predmeti so se precej spremenili in še kaj bi se našlo. Vse se je nekako postalo novejše saj se pri pouku večinoma uporabljajo računalniki. Nič ni več tako kot je bilo včasih.
- 12.) Ivan ni spoznal, da se to kar je opisano v tem kar bere res dogaja, le on tega ne opazi, zaradi samega sebe.
- 13.) Spoznal je to česar prej ni videl, ugledal je ljudi, ki jih je že vso življenje poznal, a se mu je zdelo da jih vidi prvič. Tudi svojega rojstnega kraja ni poznal. Ničesar ni videl in ničesar ljubil. Zato se je sam imenoval »zavrženi grešnik« saj so ga tega tudi mati z objokanimi očmi obtožili.
- 14.) Svojo mater je Cankar močno ljubil in cenil. Opisuje jo kot dobrotnico, usmiljeno in prečudovito bitje, ki ima veliko izkušenj in bi storila vse da bi osrečila svoje otroke. Vsaka mama si je podobna, vse bi dale tudi življenje, za svoje otroke. Pa tudi vse so večkrat tečke. Tudi z mojo mamo se večkrat sprema, a si nato spet odpustima. Tako je pač, mame enostavno želijo samo dobro za svoje otroke, čeprav ti tega večkrat niti ne opazijo.
- 15.)